

Conclusies

- krachtens de artikelen 256 en 263 VWEU verordening (EU) 2021/1139 van het Europees Parlement en de Raad van 7 juli 2021 tot oprichting van het Europees Fonds voor maritieme zaken, visserij en aquacultuur en tot wijziging van verordening (EU) 2017/1004 (PB 2021, L 247, blz. 1) gedeeltelijk nietig verklaren, met name de artikelen 17, 18 en 19 ervan;
- het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster drie middelen aan.

Eerste middel: niet-inachtneming van de doelstellingen van een hoog niveau van milieubescherming en van duurzame ontwikkeling. Verzoekster voert aan dat bij de artikelen 17, 18 en 19 van verordening (EU) 2021/1139 van het Europees Parlement en de Raad van 7 juli 2021 tot oprichting van het Europees Fonds voor maritieme zaken, visserij en aquacultuur en tot wijziging van verordening (EU) 2017/1004 (hierna: “EFMZVA-verordening”) opnieuw subsidies worden ingevoerd die schadelijk zijn voor het mariene milieu, wat in strijd is met de in de Europese wetgeving bekrachtigde doelstellingen van een hoog niveau van milieubescherming en van duurzame ontwikkeling.

Tweede middel: schending van de algemene Unierechtelijke beginselen van voorzorg en evenredigheid. Volgens verzoekster zijn de artikelen 17, 18 en 19 van de EFMZVA-verordening in strijd met het in artikel 191, lid 2, VWEU vastgelegde voorzorgsbeginsel. Voorts zijn de gevolgen van de bovengenoemde artikelen onverenigbaar met het op het gebied van visserij geldende evenredigheidsbeginsel.

Derde middel: schending van het Verdrag van de Verenigde Naties van 10 december 1982 inzake het recht van de zee, het Verdrag van 9 juli 2004 inzake de bescherming van het mariene milieu en de kustgebieden van de Middellandse Zee en het beginsel van uitvoering te goeder trouw van de verdragen. Verzoekster stelt dat de artikelen 17, 18 en 19 van de EFMZVA-verordening indruisen tegen de in voornoemde verdragen gestelde verplichtingen inzake bestrijding van overbevissing en instandhouding van de mariene rijkdommen. Het Parlement en de Raad hebben het beginsel van uitvoering te goeder trouw van de verdragen geschonden door de betwiste artikelen vast te stellen.

Beroep ingesteld op 1 oktober 2021 — Sberbank Europe/ECB

(Zaak T-647/21)

(2021/C 481/55)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Sberbank Europe AG (Wenen, Oostenrijk) (vertegenwoordiger: M. Fellner, advocaat)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

- het besluit van 2 augustus 2021 van de Europese Centrale Bank (ECB) ⁽¹⁾ nietig verklaren;
- de ECB verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster twaalf middelen aan.

1. De ECB heeft inbreuk gepleegd op het verbod van dubbele bestraffing zoals dat is neergelegd in artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: “Handvest”) en artikel 4 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: “EVRM”).

2. De ECB heeft artikel 49 van het Handvest en artikel 7 EVRM geschonden door een sanctie op te leggen die de in artikel 18, lid 1, van verordening (EU) nr. 1024/2013 ⁽²⁾ vastgestelde maximumbedragen overschrijdt.
3. De ECB heeft artikel 17 van het Handvest en artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM geschonden.
4. De ECB heeft het beginsel van goede trouw geschonden door de methode voor de vaststelling van administratieve geldboeten overeenkomstig artikel 18, leden 1 en 7 van verordening (EU) nr. 1024/2013 onjuist toe te passen.
5. De ECB heeft artikel 6 EVRM geschonden.
6. De ECB heeft het in artikel 18, lid 1, van verordening (EU) nr. 1024/2013 bepaalde maximumbedrag voor sancties geschonden.
7. § 97 van het Oostenrijkse Bankwesengesetz ("BWG") is niet van toepassing wanneer geen voordeel wordt behaald of geen verlies wordt vermeden door de limiet voor grote blootstellingen te overschrijden.
8. De ECB kan verzoekster geen winstafromingsrente meer opleggen op grond van § 97 BWG in samenhang met artikel 395 van verordening (EU) nr. 575/2013 ⁽³⁾.
9. Verzoekster heeft § 97, lid 1, BWG, in samenhang met § 30a BWG en artikel 395, lid 1, van verordening (EU) nr. 575/2013 onjuist toegepast.
10. Verzoekster had niet de bedoeling om de in artikel 395 van verordening nr. 575/2013 bedoelde limieten voor grote blootstellingen te overschrijden.
11. Verzoekster heeft geen voordeel behaald of enig verlies vermeden dat moest worden opgevangen door in de betrokken periode de limieten voor grote blootstellingen te overschrijden.
12. De ECB heeft haar beoordelingsbevoegdheid misbruikt door verzoekster niet de uitzondering van artikel 396, lid 1, van verordening (EU) nr. 575/2013 toe te staan.

⁽¹⁾ Nr. ECB-SSM-2021-ATSBE-7 — ESA-2020-00000051.

⁽²⁾ Verordening (EU) nr. 1024/2013 van de Raad van 15 oktober 2013 waarbij aan de Europese Centrale Bank specifieke taken worden opgedragen betreffende het beleid inzake het prudentieel toezicht op kredietinstellingen (PB 2013, L 287, blz. 63).

⁽³⁾ Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 (Voor de EER relevante tekst) (PB 2013, L 176, blz. 1).

Beroep ingesteld op 7 oktober 2021 — Saure / Commissie

(Zaak T-651/21)

(2021/C 481/56)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Hans-Wilhelm Saure (Berlijn, Duitsland) (vertegenwoordiger: C. Partsch, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— De besluiten van de Commissie van 2 juni 2021 en 11 augustus 2021 houdende afwijzing van verzoekers verzoek om documenten van de Commissie te mogen raadplegen in de vorm van afschriften van de volledige communicatie van de Commissie

a) met de firma BioNTech SE,